

Capone. Probabil ca nimeni nu își imaginase că el va reuși, cu atât mai mult cu cât primele sale tentative de capturare a unor transporturi ilicite de alcool se finalizaseră cu eșecuri umiltoare. Se pare că gansterii erau tot timpul cu un pas în fața autorităților. A fost momentul în care Elliot Ness a înțeles că nu se poate baza pe poliția convențională. Era prea coruptă și prea mânăjită cu banii negri ai mafiei. La inițiativa sa se naștea corpul "Incoruptibililor", organizație legală din care faceau parte cadetți, tineri aspiranți la funcția de polițist, oameni care nu apucaseră să pice în plasa corupției și pentru care visul unui Chicago eliberat de fărâdelegi putea fi încă realizat. Înarmați până în dinți ei au raspuns gangsterilor prin aceleași metode prin care crima organizată își făcuse loc în mijlocul oamenilor. Violența, moartea, intimidarea au fost armele justițiarilor conduși de Elliot Ness. Și au reușit. În anul 1932, Al Capone a fost încarcerat iar temuta sa bandă a fost redusă la tacere. Legea talionului se impusese din nou.

Bucureștiul ultimului Razboi Mondial - Chicago-ul balcanic

Razboiul își pusese puternic amprenta asupra Bucureștilor, așa cum făcuse cu mai toate marile orașe ale Europei. Din pricina puternicei crize economice, alimentele și produsele de bază deveniseră peste noapte adevărate bunuri de lux, numai bune pentru operațiuni de contrabandă. Restricțiile la energie electrică transformaseră capitala într-un veritabil crater pe timp de noapte, un loc ideal pentru acțiunile răufăcătorilor. În plus, amnistierea deținuților din închisori nu putea decât să întărească un fenomen al criminalității deja extrem de dezvoltat. Într-un atare mediu, nașterea unor grupări criminale după model american nu mai a fost decât o problemă de timp. Gangsteri îmbrăcați și înarmați asemenea celor de peste ocean împânziseră Bucureștiul, epătând prin lux și prin comportamente extravagante în mijlocul unei populații subjugate de lipsuri și sărăcie. Fiefurile lor erau reprezentate de cele mai rău famate cartiere ale vremii: Ferentari, Rahova, Petre Ispirescu sau Sebastian, adevărate fortărețe ale crimei în care până și poliștii cu experiență se temeau să mai intre. Corupția atinsese cote inimaginabile, timidele tentative ale poliției de a prinde unii dintre criminali finalizându-se rapid cu eliberarea acestora sub pretexte care mai de care mai ridicole. În schimbul unor sume de bani, a unor bunuri sau favoruri, avocații, judecătorii, procurorii, medicii sau poliștii făceau scăpat aproape orice răufăcător. Probele incriminatoare dispăreau fără urmă, martorii erau uciși înainte

de a putea depune marturie în fața justiției iar cei care scăpau cu viață își retrăgeau subit afirmațiile. În rarele situații în care un gangster ajungea în spatele gratiilor, acesta era eliberat din cauza "gravelor probleme medicale", "pentru bună purtare" sau, pur și simplu, pentru că pedeapsa dată era prea mică în comparație cu gravitatea faptelor. Va sună cunoscut? Pareă ca nimic nu se mai poate face dar, totuși, îi România acelor vremuri existau încă oameni care nu puteau fi cumpărași. Iar unul dintre ei a fost comisarul Eugen Alimănescu. Născut la Slatina, îi anul 1916, tânărul Alimănescu optă pentru o existență pasnică, urmând cursurile școlii care l-ar fi ajutat să devină contabil. Războiul este cel care schimbă radical opțiunea viitorului comisar, iar Eugen Alimănescu, după ce ia parte activ la luptele de pe frontul sovietic, este decorat și, la întoarcerea în țară, este numit în funcția de comisar-șef la Prefectura Bucureștiului. În aria sa de acțiune intrau atunci cele mai rău famate cartiere ale Bucureștiului. După primele eșecuri, Alimănescu realizează că nu va putea nicidecum să reușească în inițiativele sale. Corupția era prea puternică și cuprinsese prea adânc structurile statului. Urmând modelul american al lui Elliot Ness, Eugen Alimănescu apelează la recruți, tineri aflați încă pe băncile Academiei de Poliție, și aspiranți la un post în Poliția Bucureștiului, pentru a înființa organizația "Fulger". 22 de membri, aleși personal de către comisar, antrenați și pregătiți de acesta, urmau să intre

și să dea startul unor veritabile lupte de stradă cu infractorii. Știa că, odată arestați, ei vor scăpa din fața justiției uzând de influența pe care o aveau în rândul magistraților. Soluția aleasă de Alimănescu? Exterminarea crimei și a criminalilor. Puțini au fost cei care au sfârșit în spatele gratiilor. Cei mai mulți dintre răufăcătorii locali au căzut secerăți sub tirul gloanțelor de revolver sau de pistol-automat ale membrilor echipei "Fulger". De fiecare dată, un reprezentat al presei se afla de față în momentul confruntărilor iar comisarul se asigura că, în fotografii, alături de cadavrele infractorilor, va apărea o pancartă prin care lumea să știe că Brigada Alimănescu își făcuse datoria. Extrem de atent, el își motiva de fiecare dată acțiunile prin deschiderea focului de către infractori, refuzul lor de a se preda sau încercarea acestora de a fugi din arestul poliției. Cazul era finalizat și nimeni nu îl putea acuza de moartea criminalilor. În fond, cine ar fi vrut să o facă? Evident, astfel de măsuri neortodoxe au stârnit reacții diferite în rândul mafioților locali. Dacă unii alegeau să părăsească în graba Bucureștiul, sperând în van că Alimănescu nu îi va urmări în alte orașe, alții încercau să îl reducă definitiv la tăcere pe incomodul om al legii. Comisarul, deși refuzase escortă, era protejat zi și noapte de membrii echipei pe care o înființase. Astfel, tentativele de a-l ucide au eșuat pe rând. Iar Brigada Alimănescu continua să dea lovitură după lovitură bandelor criminale din țară. Evident, vocile magistraților și ale poliștilor

într-un război nemaivăzut cu crima organizată din capitală. Asemenea omologului său din Statele Unite ale Americii, Alimănescu își formează o veritabilă rețea de informatori din rândul gangsterilor, crează rubrici permanente în presa vremii prin care să își etaleze victoriile

corupți care criticau măsurile lui Alimănescu au răsunat zgomotos. Pentru oamenii de zi cu zi, însă, comisarul era o legendă vie, o speranță, iar asta era cel mai important în ochii autorităților. Ultimul lucru care mai lipsea în București era o revoltă a populației.